

عنوان مقاله:

امکان سنجی بهره برداری تلفیقی آب دریا جهت آبیاری گیاه گشنیز (*Coriandrum sativum* L).

محل انتشار:

نشریه آبیاری و زهکشی ایران، دوره 12، شماره 5 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

فراست سجادی - دانشجوی دکتری، گروه مهندسی آب، دانشکده مهندسی آب و خاک، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان

موسی حسام - گروه مهندسی آب، دانشکده مهندسی آب و خاک، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان، ایران

صابر جمالی - دانشجوی دکتری، گروه مهندسی آب، دانشکده کشاورزی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران.

خلاصه مقاله:

تنش شوری از عوامل محدودکننده رشد در تولیدات کشاورزی است که خسارات فراوانی به کشت و کار محصولات کشاورزی وارد می سازد. به منظور کاهش و یا توقف تنش شوری، راهکارهای متعددی توسط محققین مختلف ارائه شده است. یکی از راه های کاهش خسارات تنش شوری، مدیریت تلفیقی استفاده از آب شور می باشد. این تحقیق با هدف بررسی اثر رژیم های تلفیقی آب دریا با آب شهری بر خواص فیزیولوژیکی و شیمیایی اندام هوایی گیاه دارویی گشنیز در قالب طرح کاملا تصادفی با سه تکرار در دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان در سال ۹۶-۱۳۹۵ انجام شد. تیمارهای مورد استفاده در این پژوهش شامل چهار مدیریت آبیاری (آب شهری، ۲۵، ۵۰ و ۷۵ درصد حجمی آب دریا و آب شهری) بود. نتایج نشان داد که مدیریت های آبیاری در سطح یک درصد بر وزن تر بوته، ارتفاع بوته، تعداد شاخه جانبی و شاخص سبزینگی معنی دار شده، ولی بر تعداد برگ در بوته برگ و وزن خشک بوته در سطح احتمال ۵ درصد معنی دار شد. بیشترین میزان وزن تر و خشک اندام هوایی و تعداد برگ در بوته برگ به آبیاری با آب شیرین به ترتیب به میزان ۳/۱۰، ۸۷/۱ گرم و ۱۵ برگ بود. پس از تیمار شاهد، تیمار یک چهارم در میان آب دریا و آب شیرین در تمامی صفات بیشترین میزان را در وزن تر و خشک بوته و تعداد برگ در بوته را به خود اختصاص داده است. افزایش شوری به میزان یک سوم منجر به کاهش وزن تر و خشک بوته به میزان ۹/۵۳ و ۶۱/۰ درصدی شد.

کلمات کلیدی:

تنش شوری (کلاس A)، شاخص سبزینگی، گشنیز، مدیریت تلفیقی آب دریا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1211058>

